

На гости у хората

Вечерта Здравко, синът на лесничея, си легна радостен. Той бѣ измолилъ отъ баща си да го пустне на зараньта, заедно съ горскитѣ стражари, които щѣха да идатъ далечъ изъ гората по работа.

Лѣтното слънце изскочи ранорано надъ високитѣ борове и блесна въ росата на ливадитѣ. Двамата родопски горски стражари и Здравко поеха по пѣтчеката, и скоро лесничейството се скри задъ дървесата. Наоколо остана само полутъмна, стара, мълчалива гора. Тукъ-тамъ се промушваше слънчевъ лжчъ и огрѣваше китки червени ягоди около дънеритѣ. Нѣкъде въ клонищата промърдваше катеричка. Едно скрито поточе бълболѣше наблизу. Отвреме-навреме върховетѣ на бороветѣ прошумоляваха, като тиха далечна пѣсенъ.

Здравко много обичаше тия разходки съ голѣмитѣ си прияте-

ли. Стражаритѣ, съ метнати на рамо пушки, крачеха изъ гората, бележеха дървета, а той, следъ тѣхъ, берѣше ягоди, боровинки и цвѣтя. После, седнали при нѣкое изворче, тѣ му разказваха разни нѣща. И какви чудесни — не измислени, а истински истории — знаеха тѣ!...

И днесъ седнаха да починатъ на една полянка, цѣлата въ пѣстри цвѣтя. Отсреща тъмнѣеше гората.

— Филипе, вчера видѣхъ две сърнички! — обади се Здравко. — Вѣрно ти казвамъ, ей! Задъ мостчето — пиеха вода...

Филипъ пустна кълбо димъ и се позасмѣ.

— Хе! Голѣма работа — сърни!... Мечка, мечка да срещнешъ — тогазъ ела ми се похвали!...

Здравко млъкна. Мечка не бѣше виждалъ, наистина. Ама тя трѣбва да е страшна!... Нали мечкитѣ ядатъ хора!...

Поседѣха още малко, побѣбра-